

ទីកក់កៅ

Warm Shelter

បុព្វកថា

ដោយ រុធ លីណូ

«ទឹកកក្តៅ» គឺជាកម្រងសាច់រឿងរូបថត ដែលឆ្លុះបញ្ចាំងពីតថភាពជាក់ស្តែងរបស់ក្រុមគ្រួសារអ្នកស្រឡាញ់ភេទដូចគ្នានៅកម្ពុជា។ កម្រងរូបថតនេះ ត្រូវបានផ្តិតយកដោយសិល្បករឯកសារ ព្រហ្ម អ៊ុំរ៉ូ និងអមដោយអត្ថបទដោយក្រុមការងាររបស់ រ៉ក់។ វាណែនាំអំពីរឿងរ៉ាវដ៏ល្អៗ នៃការតស៊ូអត់ធន់ ទំនាក់ទំនង និងការកសាងក្រុមគ្រួសារ ជាពិសេសនោះ គឺក្តីស្រឡាញ់។

ក្រុមគ្រួសារនីមួយៗបង្ហាញខ្លួនតាមរយៈរូបថតពីរសន្លឹក ដែលអនុញ្ញាតឱ្យយើងឃើញពី ពហុតួនាទីរបស់ពួកគេនៅក្នុងរង្វង់ក្រុមគ្រួសារ និងសហគមន៍របស់ពួកគេ តាមរយៈទិដ្ឋភាពដ៏ស្និទ្ធស្នាលនៅផ្ទះ និងរូបភាពនៅក្នុងភូមិស្រុករបស់គេ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងរូបមួយរបស់បងភី និងបងរី យើងឃើញគាត់ទាំងពីរឈរជាមួយកូនស្រី និងកំពុងឱ្យចំណីគោនៅមុខពំនូកចំបើង។ ចំណែកនៅក្នុងរូបថតមួយទៀតវិញ យើងឃើញគាត់ទាំងពីរនាក់ស្លៀកសម្លៀកបំពាក់សុត្រពណ៌ឆើតស្រស់ តាមបែបប្រពៃណីខ្មែរ និងកំពុងលេងឧបករណ៍ភ្លេងបូរាណខ្មែរ។ ដូច្នោះពួកគាត់ គឺជាឪពុកម្តាយផង កសិករផង និងជាអ្នកថែរក្សារប្បធម៌ប្រពៃណីខ្មែរផង។

កាលបើយើងមើលរូបថត និងអានអត្ថបទអមជាបន្តបន្ទាប់ យើងកាន់តែរៀនបានពីរឿងរ៉ាវដ៏សម្បូរបែបរបស់ ក្រុមគ្រួសារអ្នកស្រឡាញ់ភេទដូចគ្នា។ យើងក៏បានឮពីភាពរាបសារ ទំនួលខុសត្រូវ ការព្រួយបារម្ភ និងការ ទាមទារឱ្យមានការការពារផ្លូវច្បាប់សម្រាប់ពួកគាត់។ ខណៈពេលដែលមិនទាន់មានច្បាប់អាពាហ៍ពិពាហ៍ និងច្បាប់ស្មុំកូនសម្រាប់ដៃគូអ្នកស្រឡាញ់ភេទដូចគ្នាក៏ដោយ ក៏ពួកគាត់នៅតែចាប់ដៃគ្នាបង្កើតចំណងមេត្រីភាព ពូនកូនពូនចៅ និងបង្កើតជាក្រុមគ្រួសារដែរ ដែលនេះជាសក្ខីភាពបង្ហាញពីតម្រូវការនៃភ្នំស្រឡាញ់ និងការថែរក្សា របស់មនុស្ស។

«ទឹកកក្តៅ» នាំមកបង្ហាញជូនមុខមាត់ និងរឿងរ៉ាវរបស់ប្រជាជនអ្នកស្រឡាញ់ភេទដូចគ្នានៅកម្ពុជា ដែលជា សមាជិកសង្គមប្រកបដោយគំនិត និងភាពច្នៃប្រឌិត។ ពួកគាត់មើលថែបីបាច់ក្រុមគ្រួសារ។ ពួកគាត់ទំនុកបម្រុង សហគមន៍របស់គាត់។ ពួកគាត់បន្តប្រណិប័ត និងថែរក្សាប្រពៃណីខ្មែរ។ ពួកគាត់ថែរក្សាទឹកដី ដែលយើងរស់នៅ លើ និងដាំដុះអាហារ ដែលយើងបរិភោគ។ ពួកគាត់ គឺជាកម្លាំងចលករ ដ៏សំខាន់នៃសេដ្ឋកិច្ច។

បើក្រឡេកមើលតាមរយៈក្រសែភ្នែក និងស្នាមញញឹមដ៏ស្រទន់របស់ពួកគាត់ យើងឃើញភាពអត់ធ្ងន់ ការថែរក្សា គ្នាទៅវិញទៅមក និងកោសិកាសង្គមប្រកបដោយសន្តិភាព តគ្នាជាច្រើនជំនាន់មកហើយ។ ការឱបក្រសោប និង សេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់ពួកគេ គឺជាសក្ខីភាពមួយបង្ហាញថា សេចក្តីស្រឡាញ់នៅតែជាស្នូលដ៏សំខាន់ នៃការកសាង និងថែរក្សាក្រុមគ្រួសារ មិនថាភេទ ឬនិន្នាការភេទណានោះទេ។ សម្រាប់អ្នកជាច្រើន ដែលចែករំលែករឿងរបស់ ពួកគេនៅទីនេះ សេចក្តីស្រឡាញ់ សំដៅលើសេចក្តីស្រឡាញ់ប្រកបដោយ ការទទួលខុសត្រូវ លទ្ធភាពអាច ពិភាក្សាគ្នាបាន និងការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក។

ដូច្នេះហើយ «ទឹកកក្តៅ» ដ៏ពិតប្រាកដសម្រាប់អ្នកស្រឡាញ់ភេទដូចគ្នានៅកម្ពុជា ប្រហែលជាមិនខុសគ្នាអ្វីពី ទឹកកក្តៅ របស់ប្រជាជនដទៃទៀតដែរនោះទេ។ គឺវាមិនមែនអាស្រ័យលើផ្ទះមានដំបូលប្រក់ភ្លៀងឬស្លឹក ឬមាន ជញ្ជាំងក្រាស់ប៉ុណ្ណោះនោះទេ ប៉ុន្តែវា គឺជាការយកចិត្តទុកដាក់ ដែលកើតចេញពីក្តីស្រឡាញ់ ការឱបក្រសោបភាព ចម្រុះ និងការផ្តល់តម្លៃ ដល់មនុស្សជាតិ ហើយទាំងអស់នេះត្រូវ ផុសចេញពីក្រុមគ្រួសារ សហគមន៍ និងសង្គម របស់ពួកគាត់។

ចំណាប់អារម្មណ៍សិល្បករ

"នៅចុងឆ្នាំ២០១៩ ខ្ញុំនិងក្រុមការងាររបស់សហគមន៍ឥន្ទធនូកម្ពុជាបានពិភាក្សាពីគម្រោង នៃការចងក្រងកម្រង រូបថតរបស់គ្រួសារឥន្ទធនូកម្ពុជា ដែលមានចំណងជើងថា «ទឹកកក់ក្តៅ»។ រូបខ្ញុំផ្ទាល់រីករាយ និងពេញចិត្តក្នុង ការចូលរួមផ្នែកមួយនៃគម្រោងនេះ។ មកដល់ដើមឆ្នាំ២០២០ ពួកយើងក៏បានចាប់ផ្តើមផលិត និងចងក្រងគម្រោង រូបថតនេះឡើង។ តាមរយៈការចូលរួមដំណើរ បានធ្វើឱ្យខ្ញុំបានរៀនពីជីវប្រវត្តិនៃការកសាងសេចក្តីស្រឡាញ់ និងភាពលំបាករបស់ពួកគាត់ក្នុងនាមជាអ្នកស្រឡាញ់ភេទដូចគ្នា។ រូបថតនីមួយៗ មានសាច់រឿងខុសៗគ្នាប៉ុន្តែ អ្វីដែលពួកគាត់រំពឹងទុកនោះគឺការទទួលស្គាល់ពីមជ្ឈដ្ឋានជុំវិញខ្លួននិង ការទទួលស្គាល់ ពីច្បាប់ក្នុងការរៀបអាពាហ៍ ពិពាហ៍ដូចដែកស្រឡាញ់ភេទផ្ទុយគ្នាដែរ។ ខ្ញុំគិតថាអ្នកស្រឡាញ់ភេទដូចគ្នា និងអ្នកស្រឡាញ់ភេទផ្ទុយគ្នាសុទ្ធតែ ចង់បានក្តីស្រឡាញ់ពិតមួយពីដៃគូរបស់គាត់ ចង់បានការទទួលស្គាល់ពីអ្នកជុំវិញខ្លួនហើយមានសិទ្ធិដូចគ្នាក្នុងនាម ជាពលរដ្ឋក្នុងសង្គម។ រូបភាពឯកសារទាំងនេះមានសារៈសំខាន់ សម្រាប់ការសិក្សា និងការតស៊ូទាមទារសិទ្ធិរបស់ ពួកគាត់។"

ព្រហ្ម អ៊ីរ៉ូ (កើតឆ្នាំ ១៩៨៩ នៅជំរុំ Site B ព្រំដែនកម្ពុជា-ថៃ) គឺជាអ្នកចងក្រងឯកសារដែលធ្វើការលើផ្នែក ថតរូបនិងវីដេអូ។ ការងាររបស់គាត់ផ្តោតលើការចងក្រងឯកសារ ប្រវត្តិសាស្ត្រ និងការចងចាំក្នុងបំណងបម្រើ ជាបណ្ណសារសម្រាប់ការសិក្សាបច្ចុប្បន្ននិងអនាគត។ លើសពីនេះទៀត គាត់ចាប់អារម្មណ៍លើស្ថាបត្យកម្ម និងរូបភាពនៃជីវិត ក្នុងន័យជាទម្រង់សោភ័ណភាពផង និងជាផ្នែកដ៏សំខាន់របស់សង្គមផង។ ការងារថតរូបរបស់ គាត់ជារឿយៗចាប់យកខ្លឹមសារនៃទីកន្លែង ប្រវត្តិជាស្រទាប់នៃរចនាសម្ព័ន្ធអគារ និងទំនាក់ទំនងរវាងមនុស្ស និង បរិស្ថានធម្មជាតិ។ អ៊ីរ៉ូ ក៏ធ្វើការជាមួយ និងគាំទ្រដល់សិល្បករ និងផលិតករភាពយន្តល្បីៗជាច្រើនរូបនៅកម្ពុជា សម្រាប់គម្រោងសិល្បៈផ្សេងៗផងដែរ។

ទឹកកក់ក្តៅ (២០២០)
រូបថតដោយ ព្រហ្ម អ៊ីវ៉ូ
អត្ថបទដោយក្រុមការងាររបស់ រ៉ីក៍
ផលិតដោយ សហគមន៍ឥន្ទធនូកម្ពុជា(រ៉ីក៍)និង
Document Our History Now
ក្រោមការសហការជាមួយគម្រោងសិល្បៈស-ស

បោះពុម្ពជាសៀវភៅលើកដំបូងឆ្នាំ២០២២ ដើម្បី
ប្រើប្រាស់ជាផ្នែកមួយនៃយុទ្ធនាការ“ខ្ញុំទទួលយក”
មានគោលបំណងជម្រុញឱ្យមានសមភាពច្បាប់
អាពាហ៍ពិពាហ៍សម្រាប់ដៃគូស្រ្តីស្រឡាញ់ស្រ្តី បុរស
ស្រឡាញ់បុរស អ្នកស្រឡាញ់ទាំងពីរភេទនិងអ្នកប្តូរ
យេនឌ័រ (LGBT+) នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា។

អនុស្សាវរីយ៍ស្នេហ៍អ្នកឡើងត្នោត

"សុភមង្គលគ្រួសារកើតចេញការរួមចំណែករបស់សមាជិកទាំងអស់គ្នា
មានទាំងការស្រឡាញ់ យល់ ចិត្តទទួលខុសត្រូវ ចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សា
អប់រំកូនចៅ និងកសាងជីវភាពរស់នៅឱ្យបានសមរម្យ។ "

អនុស្សារីយ៍ស្នេហ៍អ្នកឡើងភ្នំ

អនុស្សាវរីយ៍ស្នេហ៍អ្នកឡើងភ្នំ

យន្តៈ ខ្ញុំ និងប្រពន្ធរស់នៅភូមិស្តុកប្រិយ៍ ឃុំត្រពាំងសាប ស្រុកបាទី ខេត្តតាកែវ រយៈពេល៤០ឆ្នាំ ហើយចាប់តាំងពីឆ្នាំ១៩៧៩មក។ កាលចាប់ដៃគ្នាជាប្តីប្រពន្ធ ពួកខ្ញុំមិនបានរៀបការទេ គឺគ្រាន់តែសែនព្រេនបន្តិចបន្តួចដោយធ្វើរួមគ្នានៅពេលឡើងផ្ទះ ដើម្បីឱ្យចាស់ទុំដឹងពួកយើងសម្រេចចិត្តរួមរស់ជាមួយគ្នាពិតប្រាកដមែន។ ខ្ញុំមានមុខរបរជាអ្នកឡើងភ្នំ

ធ្វើសួរភ្នំ ពួកខ្ញុំទាំងពីរនាក់ ខំប្រឹងសន្សំប្រាក់កាស ធ្វើផ្ទះនៅសមរម្យដូចគេដូចឯង។ តែតលូរអាយុ កាន់តែចាស់ កំលាំងកាន់តែទន់ ខ្ញុំមិនអាចឡើងភ្នំ ទៀតបានទេ។ ឥឡូវនាំគ្នាលក់អីវ៉ាន់ចាប់ហ្គីយ និងចិញ្ចឹមទារបន្តិចបន្តួចនៅផ្ទះ គ្រាន់បានចំណូលទ្រទ្រង់ជីវភាព។

អៀង៖ សព្វថ្ងៃគ្រួសារពួកខ្ញុំមានសមាជិក៥នាក់ យកកូន និងចៅមកចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សា ទំនុកបំរុងរឿងហូបចុក អប់រំទូន្មាន និងទទួលការបណ្តុះបណ្តាលរៀនសូត្រ ឱ្យមានចំណេះចេះដឹង និងមានមុខរបរដើម្បីចិញ្ចឹម ជីវិត។ ពួកខ្ញុំមិនមែនគ្រាន់តែយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះ គ្រួសារខ្លួនឯងប៉ុណ្ណោះទេ សូម្បីតែបងប្អូនអ្នកភូមិផង របងជាមួយ ក៏យើងជួយទុក្ខគុះគ្នាក្នុងគ្រាលំបាក ធ្វើបុណ្យធ្វើទានដែរ។

យន៖ ពីមុនពួកខ្ញុំរស់នៅមិនហ៊ានចេញមុខទេ នៅ លាក់លៀមព្រោះខ្លាចគេតិះដៀលដោយសារគេមិន ពេញចិត្តឃើញយើងស្រីនិងស្រីស្រឡាញ់គ្នា។ ឥឡូវក៏ នៅតែមានអ្នកមិនចូលចិត្តយើងដែរ តែមិនសូវមាន ច្រើនដូចមុន ហើយខ្ញុំត្រេកអរណាស់ដែលឃើញ ក្រសួងស្ថាប័នគាំទ្រពួកខ្ញុំ។ អ្វីដែលខ្ញុំមិនទាន់អស់ចិត្ត ហើយក៏នៅតែព្រួយបារម្ភនោះគឺ ទំនាក់ទំនងពួកខ្ញុំ នៅក្នុងសៀវភៅគ្រួសារគេទទួលស្គាល់ជាបងប្អូនស្រី មិនមែនជាប្តីប្រពន្ធដូចនឹងការពិត។

ម្យ៉ាងទៀត ពួកខ្ញុំបានចិញ្ចឹមកូនចៅតាំងពីតូចៗរហូត
ធំពេញវ័យមានគ្រួសារកើនជាកូនពូនជាចៅ ប៉ុន្តែ
សៀវភៅគ្រួសារក៏មិនបានបញ្ជាក់ពីទំនាក់ទំនងឪពុក
ម្តាយ និងញាតិពិតប្រាកដ។ តើសេចក្ដីស្រឡាញ់
ការបីបាច់ថែរក្សា ភាពកក់ក្ដៅ និងការទំនុកបំរុង
គ្រប់បែបយ៉ាងដែលពួកខ្ញុំទាំងពីរធ្វើចំពោះកូនចៅ
មិនអាចសបញ្ជាក់នៅក្នុងឯកសារច្បាប់ ថាពួកខ្ញុំជា
ឪពុកម្តាយឬយ៉ាងណា?

អៀង៖ ខ្ញុំចង់បានគ្រួសារដែលមានច្បាប់ការពារ ដើម្បី
ទទួលបានផលប្រយោជន៍ស្មើគ្នានឹងគ្រួសារផ្សេងទៀត
ទោះមានឬគ្មានបញ្ហាកើតឡើងក៏ដោយ។ មានច្បាប់
ការពារគឺល្អ ហើយក៏ងាយស្រួលដោះស្រាយនៅ
ពេលមានរឿងអ្វី ព្រោះយើងមើលមិនឃើញទេ។

អនុស្សាវរីយ៍ស្នេហ៍អ្នកឡើងភ្នែក

កសាងសុភមង្គលគ្រួសារ

" គ្រួសារយើងមិនខុសប្លែកពីគ្រួសារដទៃ ដែលចេះជួយចែករំលែកកិច្ចការងារគ្នា ស្រឡាញ់គ្នាដោយបេះដូង និងដោយសេចក្តីពេញចិត្ត។ "

កសាងសុភមង្គលគ្រួសារ

កសាងសុភមង្គលគ្រួសារ

ភ៖ ប៉ែន ថារី គឺជាដៃគូជីវិតរបស់ខ្ញុំ យើងបានរួមរស់ជាមួយគ្នាដូចប្តីប្រពន្ធអស់រយៈពេល ២៦ឆ្នាំហើយ។ យើងទាំងពីរនាក់រស់នៅភូមិក្នុងម្តុំ ឃុំគោកព្រីង ស្រុកស្វាយជ្រំ ខេត្តស្វាយរៀង ជាមួយកូនចិញ្ចឹមម្នាក់ ក្នុងជីវភាពសាមញ្ញជាអ្នកស្រែ និងលេងភ្លេងប្រពៃណីខ្មែរ។ ពេលខ្លះយើងមានការថ្នាំងថ្នាក់នឹងគ្នា ប៉ុន្តែវាមិនមែនជារឿងធំដុំនោះទេ ព្រោះយើងតែងតែព្យាយាម

មិនចាប់កំហុសគ្នា យល់យោគ និងដោះស្រាយឱ្យត្រូវរួគ្នាវិញ ដោយមិនប្រើហិង្សា ប៉ះដៃដាក់ដៃ ប៉ះជើងដាក់ជើងនោះទេ។ គ្រួសារខ្ញុំក៏មានទំនាក់ទំនងល្អជាមួយញាតិមិត្តជិតខាងជាធម្មតា ចេះជួយទុក្ខគ្នា និងចែករំលែកការហូបចុកគ្នាទៅវិញទៅមក។ ចំពោះខ្ញុំទាំងនេះហើយគឺ ជាការកសាងគ្រួសារដែលមានសុភមង្គល។

អ្វីដែលពួកខ្ញុំចង់បានគឺប្រទេសយើងមានច្បាប់ការពារ គ្រួសារអ្នកស្រឡាញ់ភេទដូចគ្នា គួយដូចជា អាពាហ៍ពិពាហ៍ សៀវភៅគ្រួសារ និងការសុំកូន ពេញលេញជាដើម។

ចារី៖ ជាការពិតណាស់អាពាហ៍ពិពាហ៍ស្របច្បាប់ គឺ មានសារៈសំខាន់ណាស់ គឺជាឯកសារផ្លូវច្បាប់អាច ជួយការពារគ្រួសារពួកយើងដោយពេញលេញ បង្កើន នូវទំនុកចិត្ត ការជឿជាក់ និងទំនួលខុសត្រូវរួមគ្នា

រាប់ទាំងការថែរក្សាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកយើង។ កាលបើយើងមានច្បាប់ការពារសេចក្តីស្រឡាញ់ និងអាពាហ៍ពិពាហ៍គ្រួសារអ្នកស្រឡាញ់ភេទដូចគ្នា ដែលជាពលរដ្ឋពេញលេញ វាក៏ជាផ្នែកមួយនៃ ការកាត់បន្ថយការរើសអើងនៅក្នុងសហគន្ធផង ដែរ។

ទឹកចិត្តដ៏ធំធេង

" នៅពេលក្តីស្រឡាញ់បានសម្រេចដូចបំណង គ្រួសារទទួលយកក្តីស្រឡាញ់
របស់យើងបាន វាជាសេចក្តីសុខសុភមង្គល និងអារម្មណ៍ដឹកក្តីក្តៅដែលរកម្ចីមក
ប្រៀបធៀបពុំបានឡើយ។ "

ទឹកចិត្តដ៏ធំធេង

សួស ណារិន៖ រាល់ថ្ងៃ ខ្ញុំលក់ខោអាវជុះ កាត់សក់ និងអ៊ុតសក់នៅក្នុងផ្សារស្តាន់។ ខ្ញុំមានកូនប្រុសស្រី ឆនាក់ ហើយ ហ្ន គឺជាកូនទី៧។ ដើមឡើយពេលដឹង ថាកូនស្រឡាញ់ស្រី ខ្ញុំពិតជាមានអារម្មណ៍ខឹងកូនដែរ ព្រោះមួយជួរផ្សារនេះមានតែកូនឯងម្នាក់។ ប៉ុន្តែខ្ញុំ ព្យាយាមបើកចិត្តឱ្យទូលាយបន្តិចម្តងៗ ហើយក៏ចាប់ ផ្តើមជឿជាក់លើកូនថាគេអាចធានា និងទទួលខុសត្រូវ លើជីវិតរស់របស់ខ្លួនឯងបាន។ ខ្ញុំប្រាប់ខ្លួនឯងថា យើងបង្កើតបានតែរូបរាងកូនប៉ុណ្ណោះ តែមិនអាច

បង្កើតឬបញ្ជាចិត្តកូនបានទេ។ ណាមួយ នេះក៏ជាសិទ្ធិ របស់កូនដែលអាចស្រឡាញ់ និងរស់នៅជាមួយគ្នា។ ដូច្នោះជាម្តាយ យើងត្រូវផ្តល់សិទ្ធិឱ្យកូន។ បើយើង បិទសិទ្ធិ គេនឹងបាក់ទឹកចិត្ត ដែលអាចថ្លោះឆ្នោយទៅ សម្លាប់ខ្លួនក៏ថាបាន។ ចុងក្រោយវាធ្វើឱ្យយើងនឹង យំស្តាយកូន ហើយភ័យអាចយឺតពេលដែលបាត់បង់ កូន។ ផ្ទុយមកវិញ ពេលយើងទទួលយកកូន គេនឹង សប្បាយចិត្តអស់ពីពោះ អត់ចាំបាច់ខ្លាចម៉ែខី។ យើងគួរបណ្តោយតាមចិត្តកូនខ្លះ ឱ្យគ្នាដើរទៅតាមផ្លូវ

អនាគតតាមសម្រួល កុំដេរ កុំរាយ កុំបណ្តេញកូន
ចេញពីផ្ទះ។ នៅពេលយើងផ្តល់ក្តីស្រឡាញ់ឱ្យកូន កូន
ក៏ស្រឡាញ់ និងចិញ្ចឹមយើងវិញ។ យើងមានតែជួយ
មើលការខុសត្រូវ ណែនាំកុំឱ្យកូនឱ្យឈ្លោះប្រកែកគ្នា។
ខ្ញុំក៏សុំផ្តាំទៅក្មេងៗជំនាន់ក្រោយ យើងត្រូវស្តាប់ម្តាយ
ឪពុក បើគាត់ប្រឆាំងនឹងគំនិត ឬការស្រឡាញ់របស់
យើង យើងគួរព្យាយាមល្អងលោមគាត់។ យូរៗទៅ
គាត់គង់តែយល់ និងព្រមទទួលយកការពិតមិនខាន។

ហ្មៈ វាពិតជាសំខាន់ណាស់ បើសិនជាក្តីស្រឡាញ់
របស់ខ្លួនបានសម្រេចដូចបំណង គ្រួសារអត់ជំទាស់
ឪពុកម្តាយ និងបងប្អូនទទួលយកការស្រឡាញ់
របស់យើង វាក៏ជាសុភមង្គល ក្តីសុខពិត និងអារម្មណ៍
កក់ក្តៅដ៏ធំធេង ដែលរកអ្វីមកប្រៀបធៀបមិនបាន។

លើសពីនេះ បើសិនជាមានច្បាប់ការពារយើង
មជ្ឈដ្ឋានជុំវិញលែងគិតយើងថាជាមនុស្សចម្លែក យើង
ពិតជាមានភាពជឿជាក់លើខ្លួនឯង។ ច្បាប់អាពាហ៍
ពិពាហ៍សម្រាប់អ្នកស្រឡាញ់ភេទដូចគ្នាសំខាន់
មែនទែន ដោយសារយើងចង់ឱ្យជីវិតរបស់យើង និង
អ្នកដែលយើងស្រឡាញ់មានន័យដូចគេ។ ខ្ញុំចង់បាន
គ្រួសារដែលកើតចេញពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ស្របច្បាប់
និង ចុះអេតាស៊ីវិល ដូចអ្នកស្រឡាញ់ភាពផ្ទុយគ្នា
ដែរ។ មួយទៀត ចង់បានច្បាប់សុំកូនស្របច្បាប់ ព្រោះ
ច្បាប់ការពារកូននិងគ្រួសារយើង ដោយភាពកក់ក្តៅ
និងឥតភ័យបារម្ភ។

រស្មី: តាំងពីស្គាល់គ្នា រហូតដល់មករស់នៅជុំគ្នា បានជាង៣ឆ្នាំ យើងឆ្លងកាត់ការលំបាកជាច្រើនទាំង ផ្លូវចិត្ត និងគ្រួសារ។ កាលពីមុន អារម្មណ៍របស់ខ្ញុំ ទទួលរងការប៉ះទង្គិចខ្លាំង ហើយចាប់ផ្តើមបាក់ទឹកចិត្ត ព្រោះគ្មានអ្នកទទួលស្គាល់ ពេលខ្លះប៉ាខ្ញុំទទួលយក ពេលខ្លះក៏មិនទទួលយកទាំងមិនពេញចិត្ត ដែលខ្ញុំ សម្រេចចិត្តបែកពីគ្រួសារមួយរយៈ។ វាមិនមែនជា ក្តីសុខរបស់ពួកខ្ញុំទេ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ខ្ញុំតែងតែទៅ លេងប៉ាមុនគេ ពេលមានបុណ្យទានម្តងៗ។

មកដល់ពេលនេះ ប៉ាខ្ញុំបានទទួលស្គាល់ពួកយើង ហើយៗ ម៉ែខ្ញុំក៏ស្រឡាញ់ខ្ញុំដូចកូនបង្កើត ដែលធ្វើ ឱ្យខ្ញុំរីកតែសប្បាយចិត្ត ហើយក៏មិនដឹងថាត្រូវអរគុណ គាត់បែបណាឱ្យសមនឹងក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់មាន ចំពោះពួកខ្ញុំឡើយ។ ក្តីសង្ឃឹមរបស់ខ្ញុំគឺចង់មានច្បាប់ រៀបការដូចគេដែរ ព្រោះវាកាន់តែធ្វើឱ្យយើងទុកចិត្ត

បន្ថែមទៀត ព្រោះជាគូស្រករ គ្រួសារយើងចង់បាន សៀវភៅគ្រួសារបញ្ចូលឈ្មោះខ្ញុំទាំងពីរជាប្តីជាប្រពន្ធ ឬឈ្មោះកូន មានសិទ្ធិជាម្ចាស់រួមគ្នាលើទ្រព្យសម្បត្តិ ទាំងដី និងផ្ទះ។ ម្យ៉ាងទៀត ពេលមានបញ្ហាឈ្មោះ ប្រកែក ឬលែងលះគ្នា យើងមានច្បាប់ដោះស្រាយ។ សព្វថ្ងៃ ពួកខ្ញុំមានឈ្មោះនៅក្នុងសៀវភៅគ្រួសាររៀងៗ ខ្លួន ដែលបង្ហាញថាខ្ញុំទាំងពីរនៅលីវ ដែលវាផ្ទុយពី ការពិត។

សួស ណារិន: ខ្ញុំសង្ឃឹមថា អនាគតទៅ រាជរដ្ឋាភិបាលគ្រប់ថ្នាក់ទាំងអស់នឹងអនុគ្រោះ ហើយ ជួយលើកស្ទួយអ្នកស្រឡាញ់ភេទដូចគ្នាឱ្យមានសិទ្ធិ ស្របច្បាប់រៀបការ ដូចប្រុសស្រីស្រឡាញ់គ្នា ព្រោះ កូនខ្ញុំចង់រៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ដូចគេដូចឯង ហើយជា ម្តាយឪពុក ពួកខ្ញុំក៏ចង់បំពេញបំណងរបស់កូនដែរ។

ទឹកចិត្តដ៏ធំធេង

ឪពុកម្តាយជាជម្រកការពារស្នេហាកូន

" គ្រួសារជាជម្រកនៃជីវិត ហើយឪពុកម្តាយប្រៀបដូចជាដំបូល
ដ៏រឹងមាំការពារកូន។ "

ឪពុកម្តាយជាជម្រកការពារស្នេហាកូន

ឪពុកម្តាយជាជម្រកការពារស្នេហាកូន

ស្រីណុច៖ ខ្ញុំមានមុខរបរលូតលាច ជាអ្នកលក់ប្រហិតចៀន និងពងទាកូនស្ងោរ ហើយ រស្មី ប្តីរបស់ខ្ញុំធ្វើការនៅសហគមន៍ឥន្ទធនូកម្ពុជា។ ៦ឆ្នាំកន្លងមកនេះ យើងទាំងពីរនាក់រស់នៅជាមួយគ្នាដូចប្តីដូចប្រពន្ធក្នុងជីវភាពសាមញ្ញ។

រស្មី៖ គ្រួសារគឺជាការរស់នៅរបស់មនុស្សពីរនាក់ ឬមួយក្រុម ក្នុងន័យស្រឡាញ់ ទទួលបន្ទុកមើលថែរក្សាការពារគ្នាឱ្យជឿសធុតពីបញ្ហាផ្សេងៗ។ ខ្ញុំនិងស្រីណុចស្រឡាញ់ក្មេង ដែលនៅថ្ងៃអនាគតក៏មានបំណងចង់សុំកូនគេមកចិញ្ចឹម ហើយចង់មានសិទ្ធិ និងការទទួលខុសត្រូវពេញលេញក្នុងនាមជាឪពុកម្តាយ។ ប៉ុន្តែនៅពេលនិយាយដល់ផ្លូវច្បាប់ ហាក់មានឧបសគ្គច្រើនសម្រាប់គ្រួសារស្រឡាញ់ភេទដូចគ្នា។

ស្រីណាច៖ ពួកខ្ញុំរស់នៅមានសេចក្តីសុខព្រោះយើងស្រឡាញ់គ្នាដោយចិត្តស្មោះ ឱ្យតម្លៃគ្នាទៅវិញទៅមកចាប់ដៃគ្នារកស៊ីធ្វើការដើម្បីជីវភាពមួយដ៏សមរម្យ និងថ្លៃថ្នូរ។ ហើយអ្វីដែលកាន់រិសេសរិសាលគឺ មានប៉ាម៉ែគាំទ្រ និងលើកទឹកចិត្តយ៉ាងពេញទំហឹង។ ក្តីសង្ឃឹមរបស់ពួកខ្ញុំមួយគឺ ច្បាប់នឹងការពារគ្រួសាររបស់ខ្ញុំដូចគ្នាទៅនឹងគ្រួសារអ្នកស្រឡាញ់ភេទផ្ទុយគ្នាដែរ គឺទាំងការរៀបការ ការសុំកូនគេមកចិញ្ចឹម និងសេរីភាពផ្សេងៗទៀត។

រស្មី៖ គ្រួសាររបស់ខ្ញុំ ជាពិសេសការគាំទ្ររបស់ប៉ា និងម៉ែរបស់ខ្ញុំ ប្រៀបដូចដំបូលផ្ទះដែលការពារភ្លៀង ខ្យល់។ ប្រសាសន៍ដ៏មានអត្ថន័យជ្រាលជ្រៅបំផុតរបស់ប៉ាខ្ញុំ ហើយដែលខ្ញុំចងចាំ និងផ្តល់កម្លាំងចិត្តឱ្យខ្ញុំ និងប្រពន្ធខ្ញុំជានិច្ចនោះគឺ «កូនគឺជាសាច់ឈាមរបស់យើង ដែលយើងស្រឡាញ់មិនអាចកាត់ថ្លៃបាន។ ជាឪពុកម្តាយមិនអាចស្អប់ មិនចង់ប្រេះឆា ហើយក៏មិនអាចបោះបង់ចោលកូនរបស់ខ្លួនដោយសារតែគេមានមនោសញ្ចេតនាជាមួយភេទដូចគ្នានោះទេ។ ដូច្នោះសេចក្តីសុខ និងសុភមង្គលរបស់កូនគឺសំខាន់ជាងអ្វីៗទាំងអស់។»

ស្រីណុច៖ ឪពុកម្តាយ និងអាណាព្យាបាលទាំងសងខាងតែងតែព្យាយាមពន្យល់បកស្រាយដល់បងប្អូនញាតិមិត្តជិតឆ្ងាយឱ្យយល់ពីទំនាក់ទំនងស្នេហារបស់គ្រួសារ ជាទឹកចិត្តដ៏មហាសាលមិនចង់ឱ្យគេមើលងាយកូន។

ពួកគាត់ធ្លាប់និយាយថា ចង់ឃើញប្រជាជនយើងមានសុភមង្គលដោយមានច្បាប់ការពារទាំងគ្រួសារតូចផ្ទាល់របស់យើង សហគមន៍ និងសង្គមជាតិទាំងមូល។

ឪពុកម្តាយជាជម្រកការពារស្នេហាកូន

ស្នេហ៍ក្នុងគ្រាលំបាក

" សាងស្នេហ៍ក្នុងរបបប៉ុលពត ទោះបីជាលំបាកយ៉ាងណាក៏យើងពុះពារ
មិនលែងដៃគ្នាដែរ។ "

ស្នេហ៍ក្នុងគ្រាលំបាក

ស្នេហ៍ក្នុងគ្រាលំបាក

តា ឡែះ តា និង យាយ បានជួបគ្នាផ្អែមស្នេហ៍នៅ ក្នុងរបប ៣ឆ្នាំ ៨ខែ ២០ថ្ងៃ។ លុះដល់ស្រុកទេស ចប់សង្គ្រាម យើងទាំងពីរនាក់បានសាងគ្រួសារដ៏ តូចមួយពីករវែកករឆ្នាំងចាប់តាំងពីឆ្នាំ១៩៨២ រួមរស់ ជាមួយគ្នាអស់រយៈ ៣៨ឆ្នាំហើយ។ យាយតាគឺជា គូស្នេហ៍ចំណាស់រយៈ ៨០ឆ្នាំ ហើយសុខភាពក៏កាន់តែ ទ្រុឌទ្រោមទៅតាមរយៈដែរ។

យាយ សៀម៖ តាយាយមិនមានមុខរបរអ្វីធំដុំទេ ជាអ្នកស្រែ តែគ្មានកម្លាំងធ្វើទៅទៀត។ យាយតា មានជីវភាពមិនសូវធូរ ព្រោះអាចគ្រាន់តែចិញ្ចឹមសត្វ បន្តិចបន្តួច ដាំដំណាំជុំវិញផ្ទះខ្ញុំម្តង ខ្ញុំម្តង ខ្ញុំម្តង ពីដីមួយតិក ដំបូលប្រក់ស័ង្កសី ក្រាលរនាបឫស្សី ជញ្ជាំងស្លឹកត្នោតត្រូវខ្យល់កន្ត្រាក់រលំមួយចំហៀង។ យាយតាបានយកកូនគេ៣នាក់មកចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សា ដែលពួកគេធំធាត់អស់ហើយ។ ម្នាក់បានត្រឡប់ទៅរក

ស្នេហ៍ក្នុងគ្រាលំបាក

គ្រួសារដើមគេវិញ ម្នាក់ចំណាកស្រុក និងម្នាក់ទៀត ទៅរកការងារធ្វើនៅស្រុកឆ្ងាយ បន្ទាល់ទុកកូនតូច ម្នាក់ឱ្យយាយតាមើលថែ។ ដោយសារខ្លួនកាន់តែ ចាស់ ជីវភាពមិនសូវធូរធារ យាយតាបានម្តងម្កាត់មិន មានអ្នកចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សាទៅ។ យាយតាខ្វល់ខ្វាយ ពីចៅផង និងខ្លួនឯងផង យាយតាក៏សម្រេចចិត្ត លក់ដីស្រែយកលុយមកធ្វើផ្ទះថ្មតូចល្អម ប្រក់ ដំបូលស័ង្កសី ដើម្បីមានសុវត្ថិភាពជាងមុន។

តា ឡេះ ទោះខ្សែជីវិតគ្រួសារយាយតាលំបាក យ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏យាយតាមិនបោះបង់គ្នា និង

កូនចៅ ចោលដែរ។ ជួយទៅវិញយើងមានតែខំប្រឹង ចាប់ដៃគ្នា ពុះពារគ្រប់យ៉ាង មើលថែទាំគ្នាពេលមាន ជំងឺឈឺច្រាត់យប់ថ្ងៃ ទឹកក្តៅទឹកត្រជាក់ មានហូបអត់ ហូប ក៏នៅតស៊ូប្តូរជីវិតជាមួយគ្នាជានិច្ច។ ជាក្តីសង្ឃឹម យាយតាចង់រស់នៅជាគ្រួសារមានច្បាប់ទម្លាប់ការពារ ត្រឹមត្រូវ។ ជាពិសេស យាយតាត្រេកអរណាស់ នៅពេលដែលខាងភូមិឃុំទទួលស្គាល់ពេលធ្វើប្លង់ដី ស្រែ និងផ្ទះ។

យាយ សៀម គ្រួសារយាយតាមិនខុសអីពីគ្រួសារ អ្នកជិតខាងផ្សេងទៀតដែរ ទៅមករកគ្នា រាប់អាន និង ចេះជួយគ្នាទៅវិញទៅមកពេលមានអាសន្នអន់ក្រ។

បំណងប្រាថ្នាដើម្បីក្មេងជំនាន់ក្រោយ

" ភារិសេសវិសាលបំផុត ព្រោះយើងអាចរួមរស់ជាមួយមនុស្សដែលយើង
ស្រឡាញ់រហូតដល់ជារៀងៗខ្លួន តែនៅតែមិនទាន់អស់ចិត្ត។ "

បំណងប្រាថ្នាដើម្បីក្មេងជំនាន់ក្រោយ

បំណងប្រាថ្នាដើម្បីក្មេងជំនាន់ក្រោយ

យាយ ចុល៖ ខ្ញុំរស់នៅជាមួយយាយចនជាប្រពន្ធ តាំងតែពី ឆ្នាំ១៩៧៥ ក្នុងជំនាន់ដែលលំបាកបំផុត និង មិនអាចបំភ្លេចបាន។ រយៈពេល ៤០ឆ្នាំកន្លងទៅ ពួកខ្ញុំមានកូនម្នាក់ និងមានចៅ ៧នាក់ ដែលចេញ ធ្វើការរកស៊ីនៅស្រុកគេអស់ហើយ។ រាល់ថ្ងៃមានតែ ចៅពីរនាក់កំពុងនៅរៀន។ ដោយសារនៅផ្ទះជិតគ្នា ពួកគេតែងមកដេកលេងកំដរពួកខ្ញុំជាយាយតាចាស់ៗ ពិសេសនៅពេលខ្ញុំនៅផ្ទះម្នាក់ឯង ដោយសារយាយ ចន មានធុរៈទៅក្រៅ។

(យាយ ចុល ហៅ យាយ ចន តាំងតែពីដើរហូតដល់ សព្វថ្ងៃ តាក៏មិនប្រកាន់ តែតាចង់ឱ្យអ្នកក្រៅហៅតា ជំនួសឱ្យយាយ)។

តា ចន៖ ខ្ញុំទាំងពីរបានហែលឆ្លងរឿងរ៉ាវផ្អែមល្វីងជូរចត់ ជាច្រើនតាំងពីក្មេងរហូតដល់ចាស់ៗអស់ហើយ។ ខ្ញុំ សប្បាយចិត្តដែលបានរួមរស់ជាមួយយាយ ស្រីដែល ខ្ញុំស្រឡាញ់ តស៊ូស្វិតស្វាញ ខំប្រឹងរកស៊ី ស៊ីអត់ស៊ី ឃ្លាន ទំរាំនឹងអាចរួមរស់ជាមួយគ្នាបាន។

នឹកឃើញគ្រានោះ យើងទាំងពីរស្ទើរតែបាត់បង់គ្នា ដោយសារតែឪពុកម្តាយបង្ខំផ្សំផ្គុំយាយឱ្យទៅប្រុស ផ្សេង ហើយគ្រួសារកំរាមកំហែងដោយអារុធ។ តែ ដោយចិត្តស្រឡាញ់ស្មោះ និងជានិស្ស័យពិតប្រាកដ យើងអាចជំនះឧបសគ្គបានសព្វបែបយ៉ាង។ ខ្ញុំ និង យាយ កាន់តែចាស់ វាហួសពេលនឹងរៀបការហើយ។ តែពួកខ្ញុំខំប្រឹងចូលរួមចែកបទពិសោធន៍ជីវិតគ្រួសារ ចង់ឱ្យសហគមន៍គាំទ្រ មានច្បាប់ទម្លាប់ការពារ ដើម្បីកូនចៅជំនាន់ក្រោយដែលស្រឡាញ់ភេទដូចគ្នា មានឱកាស មានសិទ្ធិរៀបការបំពេញបំណងខ្លួនឯង បាន ព្រោះភាគីជាសេចក្តីសុខមួយ។ នេះគឺជាបំណង មួយដ៏ធំរបស់ខ្ញុំ។

យាយ ចុល៖ ខ្ញុំទាំងពីរនាក់មិនគិតអីច្រើនទៀតទេ ដោយសារតែអាយុកាន់តែជរាណាស់ហើយ។ យើង គិតតែនាំគ្នាទៅវត្ត ធ្វើបុណ្យធ្វើទានសន្សំកុសល និង សេចក្តីសុខ។ ខ្ញុំចង់ផ្តាំធ្វើទៅកូនៗជំនាន់ក្រោយ ថា កុំឱ្យព្រួយចិត្ត កុំខ្លាចពិបាកពេលអត់កូន ព្រោះ បទពិសោធន៍ពួកខ្ញុំគឺយើងអាចចិញ្ចឹមកូនចៅ បង្កើត គ្រួសារដ៏ធំមួយបាន ហើយមិនចាំបាច់តែយើងត្រូវ បង្កើតគេទេ។ ស្រណុក ឬលំបាកគឺអាស្រ័យលើចិត្ត របស់យើង។ ការដែលយើងចាប់ដៃគ្នារកស៊ី ផ្សែផ្សំគ្នា មានតិចហូបតិច មានច្រើនហូបច្រើន ចុះសម្រុង អត់ឱនឱ្យគ្នា ហើយជួយមើលថែគ្នាបាន គ្រួសារយើង គឺពិតជាបានសុខហើយ។

ចាប់ផ្តើមការហូតចាស់កោងខ្ពង

" គ្រួសារយើងមានភាពសមរម្យដូចគេដូចឯងដែរ ចេះយល់ចិត្ត និងថែរក្សាគ្នា ទៅវិញទៅមក ទោះបីជាស្ថិតក្នុងកាលៈទេសៈបែបណាក៏ដោយ។ "

ចាប់ផ្តើមការហូតចាស់កោងខ្ពង

ចាប់ផ្តើមការហូតចាស់កោងខ្នង

ហាយឈៀន៖ ខ្ញុំ និងប្តីបានរស់នៅជាមួយគ្នា អស់រយៈកាល ៣៩ឆ្នាំហើយ។ កាលពីស្រឡាញ់គ្នា ដំបូង ម៉ែខ្ញុំនឹងនឹងពួកខ្ញុំដែរ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគាត់ មើលឃើញយើងចេះស្រឡាញ់ យល់ចិត្ត មើលការ ខុសត្រូវគ្នា ខំប្រឹងរកស៊ី និងមានសេចក្តីសុខទើប អាចយកឈ្នះនឹងកំហឹងរបស់ពួកគាត់បាន។ រហូត ដល់ពួកគាត់បានទទួលស្គាល់ពួកខ្ញុំទាំងពីរនាក់ជា គ្រួសារ ហើយជឿថាវាគឺជានិស្ស័យយ៉ាងពិតប្រាកដ ថែមទាំងចែកទ្រព្យសម្បត្តិ ដើម្បីបង្កើតគ្រួសារមួយ

ដោយខ្លួនឯងឱ្យបានរឹងមាំ។ ខ្ញុំនៅចាំពាក្យជូនពររបស់ ម៉ែខ្ញុំថា ឱ្យយើងទាំងពីរនាក់ចេះស្រឡាញ់ និង ថែរក្សាគ្នា ហើយពួកយើងពិតជាបានរួមរស់ជាមួយ គ្នាយ៉ាងយូរអង្វែងរហូតដល់ចាស់រៀងៗខ្លួនមែន។

ពួកខ្ញុំក៏បានចិញ្ចឹមចៅម្នាក់តាំងពីបាតជើងក្រហម។ ឥឡូវនេះ គេទៅធ្វើការនៅភ្នំពេញ ថ្ងៃសៅរ៍អាទិត្យទើប មកលេងផ្ទះ ហើយពេលខ្លះរហូតដល់មួយខែទៅពីរខែ ទើបមកម្តង។

ភាសនៈ សុភមង្គលគ្រួសារគឺកើតចេញពីយើងពីរនាក់ គឺការចេះស្រឡាញ់ អប់រំ និងធ្វើល្អចំពោះគ្នា។ ដូច្នោះ គ្រួសារយើងមិនខុសពីគេទេ។

យាយឈៀន៖ សព្វថ្ងៃក៏មានការទទួលស្គាល់ដឹងពួក កាន់តែច្រើន និងមានច្បាប់ការពារផងដែរ គ្រាន់តែថា គូស្រករអ្នកស្រឡាញ់ភេទដូចគ្នាមិនអាចចុះសំបុត្រ អាពាហ៍ពិពាហ៍បានដូចប្តីប្រពន្ធភេទផ្ទុយឡើយ។ បំណងប្រាថ្នារបស់ខ្ញុំគឺ ច្បាប់រៀបការអាចចុះអេតា ស៊ីវិលបានស្មើគ្នាទាំងអ្នកស្រឡាញ់ភេទដូចគ្នា និង ផ្ទុយគ្នា ពីព្រោះថាយើងជាមនុស្សជាតិដូចគ្នា។ មាន ច្បាប់ការពារគ្រួសារ និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងគឺ ធ្វើឱ្យយើងមិនព្រួយបារម្ភ ឬតក់ស្លុត ពីភាពយាយី និងការស្អប់ខ្ពើមរបស់ជនដទៃ។

ភាសនៈ រាល់ថ្ងៃមានគេរាប់អានខ្ញុំជាចាស់ទុំក្នុងភូមិដូច អ្នកផ្សេងដែរ មិនមានបញ្ហាអ្វីទេ។ ប៉ុន្តែមានអ្នកមួយ ចំនួនតូចនៅតែមើលងាយមើលចោក បន្តបង្គាប់ និងរុកគ្មាន ដោយចេញពាក្យសម្តីមិនសមរម្យថា ស្រី ស្រឡាញ់ស្រីគ្មានអីអស្ចារ្យ ព្រោះគ្មានច្បាប់ទម្លាប់អី ផង។ ទង្វើទាំងនេះគឺ ដោយសារគេមិនពេញចិត្តដែល ពួកខ្ញុំស្រឡាញ់ភេទដូចគ្នា។ ដូច្នោះ ពួកខ្ញុំចង់បានច្បាប់ ដែលការពារគ្រួសារអ្នកស្រឡាញ់ភេទដូចគ្នា កុំឱ្យគេ មើលងាយតទៅទៀត។

សេចក្តីថ្លែងអំណរគុណ

សហគមន៍ឥន្ទធនូកម្ពុជា(រ៉ក់) សូមថ្លែងអំណរគុណនិងកោតសរសើរ ដល់សហគមន៍អ្នកស្រឡាញ់ភេទដូចគ្នា ដែលជាម្ចាស់សាច់រឿងនិងរូបថត ព្រមទាំងអ្នកចូលរួមចំណែកទាំងអស់ ដែលជម្រុញបង្កើតឱ្យមានសៀវភៅ រូបថត “ទឹកកក្តៅ” នេះកើតមានឡើងដូចមានរៀបរាប់ខាងក្រោម៖

ក្នុងអង្គក្នុងសាច់រឿង និងក្រុមគ្រួសារ៖

- លោកតា អ៊ុក ឡែ និងលោកយាយ ខៀរ សៀម
- លោកតា ពៅ ចន លោកយាយ ហិន ឈឿន និងចៅ
- លោកតា សុត យន់ លោកយាយ សែម អៀង និងក្រុមគ្រួសារ
- លោកតា ទិត្យ ម៉ាន់ លោកយាយ ឌុល ចុល និងចៅៗ
- លោក ស៊ុន ភី អ្នកស្រី ប៉ែន ថារី និងកូន
- លោក ទូច ស្រីនិច្ច(ហ្ម) អ្នកនាង សុវណ្ណ រស្មី និងលោកស្រីសួស ណារិន
- លោក ទុយ រស្មី និង អ្នកនាង ជួប ស្រីណុច ព្រមទាំងឪពុកម្តាយ និងប្អូន

ក្រុមការងារសហគមន៍ឥន្ទធនូកម្ពុជា ដែលបានចូលរួមសរសេរ និងត្រួតពិនិត្យអត្ថបទសាច់រឿងរួមមាន៖

ជ័យ សុខដុម
មិល ស្រីតូច
ទុយ រស្មី
ហេង ជ័យលាភី
លី ពិសី

សិល្បករថតរូប៖ លោក ព្រហ្ម អ៊ឺរ៉ូ
អ្នករចនាសៀវភៅ៖ លោកឈិន រណ្ណៈ
ដៃគូសហការ ៖ គម្រោងសិល្បៈស-ស(Sa Sa Art projects)
ដៃគូគាំទ្រគម្រោង៖ អង្គការកត់ត្រាប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់យើងឥលូវនេះ(Document Our History Now)

កម្មសិទ្ធិបញ្ញា ឆ្នាំ២០២២ សហគមន៍ឥន្ទធនូកម្ពុជា(RoCK)